

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2024

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	5
Handhaving	5
Omgevingsrecht	6
Omgevingswet	6
Wabo	7
Planschade	11
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	15
Bijstand	17
Sociale zekerheid overig	18
Bestuursrecht overig	19
Gemeentewet	19
Huisvesting	21
Wet open overheid	21
Vreemdelingenrecht	22
Richtlijnen en verordeningen	22
Vreemdelingenbewaring	22

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2024, 763

MK ABRS, 24-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3003](#)

college van burgemeester en wethouders van Oosterhout.

Awb

Algemene Plaatselijke Verordening gemeente Oosterhout 2022 (APV)

PROCESBELANG. WABO. Omgevingsvergunning kappen bomen. I.c. is het college er ten onrechte van uitgegaan dat de omgevingsvergunning van rechtswege is komen te vervallen en dat de Milieuvereniging Oosterhout geen procesbelang meer had bij de uitkomst van de bezwaarprocedure die zij tegen de verleende omgevingsvergunning had ingesteld. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 23 februari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:571](#).

Besluit waarbij het college een omgevingsvergunning heeft verleend voor het kappen van 21 bomen. [...]

5. Milieuvereniging Oosterhout betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het college in het besluit op bezwaar van 10 oktober 2023 naar oud recht had moeten toetsen of de omgevingsvergunning mocht worden verleend. [...]

Milieuvereniging Oosterhout betoogt verder dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het college ten onrechte haar bezwaar tegen de verleende omgevingsvergunning wegens gebrek aan procesbelang niet-ontvankelijk heeft verklaard. Zij wijst erop dat de vergunning is verleend en nog steeds bestaat en betoogt dat de inhoud van de vergunning moet kunnen worden bestreden. [...]

5.4. Wel heeft Milieuvereniging Oosterhout terecht naar voren gebracht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het college ten onrechte ervan is uitgegaan dat de omgevingsvergunning van rechtswege is komen te vervallen en dat het college ten onrechte heeft geoordeeld dat de vereniging geen procesbelang meer had. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 23 februari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:571](#)), is procesbelang het belang dat een belanghebbende heeft bij de uitkomst van een procedure. Daarbij gaat het erom of het doel dat de belanghebbende voor ogen staat, met het rechtsmiddel kan worden bereikt en voor de belanghebbende van feitelijke betekenis is. In beginsel heeft een belanghebbende die opkomt tegen een besluit, belang bij een beoordeling van zijn bezwaar of beroep, tenzij vast komt te staan dat ieder belang bij de procedure ontbreekt of is komen te vervallen. Naar het oordeel van de Afdeling had Milieuvereniging Oosterhout nog wel belang bij de uitkomst van de bezwaarprocedure die zij tegen de verleende omgevingsvergunning had ingesteld. Die voor de wijziging van de APV verleende omgevingsvergunning was door de wijziging van de APV, waarin is bepaald dat de vergunningplicht eerst vanaf de inwerkingtreding van die wijziging verviel, niet van rechtswege vervallen, zoals het college ten onrechte heeft aangenomen. Milieuvereniging Oosterhout wilde in de daartegen ingestelde bezwaarprocedure bereiken dat zou worden geoordeeld dat deze ondanks de wijziging van de APV nog wel nodig was en dat deze ook ten onrechte was verleend, zodat de bomen niet gekapt mochten worden. Daartoe voerde zij inhoudelijke argumenten aan, onder meer dat de wijziging van de APV waarbij de vergunningplicht verviel, niet moest worden toegepast bij het op het bezwaar te nemen besluit (welke argumentatie in deze uitspraak inhoudelijk hiervoor onder 5.3 is beoordeeld) en ook dat die wijziging van de APV onrechtmatig zou zijn (welke argumentatie in deze uitspraak onder 6 en verder inhoudelijk wordt beoordeeld). Indien die argumentatie zou slagen zou zij kunnen verhinderen dat de bomen rechtmatig konden worden gekapt, hetgeen een inhoudelijke beoordeling vergt, bij welke beoordeling zij dus belang had. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

In zoverre slaagt het betoog.

5.5. Dat het college ten onrechte ervan uit is gegaan dat de omgevingsvergunning van rechtswege is komen te vervallen, en dat de omgevingsvergunning dus ten tijde van het besluit op bezwaar nog bestond, betekent echter niet zonder meer dat Milieuvereniging Oosterhout alsnog de inhoud van de verleende omgevingsvergunning aan de bestuursrechter zou moeten kunnen voorleggen. Dat betoog van Milieuvereniging Oosterhout gaat eraan voorbij dat in het systeem van de Awb bij de bestuursrechter wordt opgekomen tegen het besluit op bezwaar en niet tegen het primaire besluit, indien, zoals in dit geval, tegen het primaire besluit eerst bezwaar openstaat voordat bij de rechtbank in beroep kan worden gekomen. Dat in die procedure wel aan de orde kan komen dat het college bij de beslissing op bezwaar de bij het primaire besluit verleende omgevingsvergunning al dan niet terecht heeft gehandhaafd en dat dat veelal indirect een beoordeling van de rechtmatigheid van het primaire besluit vergt, doet er niet aan af dat bij de bestuursrechter het besluit op bezwaar ter toetsing voorligt.

In zoverre slaagt het betoog niet. [...]

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wabo".

JnB 2024, 764

MK ABRS, 24-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3001](#)

college van burgemeester en wethouders van Oirschot.

Awb 1:3

BESLUIT. I.c. wordt geoordeeld dat de goedkeuring van het bosbeheerplan een besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb. De goedkeuring maakt kapwerkzaamheden mogelijk die zonder de goedkeuring verboden zijn zonder omgevingsvergunning en is daarom gericht op rechtsgevolg. De verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 10-10-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3287](#), leidt niet tot een ander oordeel. Hierin ging het om een mededeling dat geen bezwaar bestond tegen de constructie van een dakopbouw. Die mededeling was niet gericht op rechtsgevolg, omdat de toestemming om de dakopbouw te bouwen volgde uit de eerder verleende omgevingsvergunning, en niet uit de mededeling.

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wabo".

JnB 2024, 765

ABRS, 24-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2984](#)

college van burgemeester en wethouders van Bergen (Noord-Holland), verweerder.

Awb 7:2, 7:9

Wegenverkeerswet 1994

HOREN. Verkeersbesluit. In artikel 7:2 van de Awb is geen algemene verplichting opgenomen voor een bestuursorgaan om een belanghebbende opnieuw te horen bij het nogmaals nemen van een besluit op bezwaar ter voldoening aan een uitspraak van de bestuursrechter. Dit neemt echter niet weg dat het onder omstandigheden uit het oogpunt van zorgvuldigheid noodzakelijk kan zijn om een belanghebbende vóór het nemen van een nieuw besluit op bezwaar opnieuw te horen bijvoorbeeld bij nieuwe feiten en omstandigheden die voor de op het bezwaar te nemen beslissing van aanmerkelijk belang kunnen zijn, zoals ook bedoeld in artikel 7:9 van de Awb. Verwijzing naar uitspraak van de ABRS van 21-06-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2413](#). I.c. is het besluit op bezwaar grotendeels gebaseerd op het rapport van Mobycon. [Appellante] heeft dit rapport en de verkeerstellingen niet ontvangen voordat dat besluit werd genomen en heeft daardoor geen mogelijkheid gehad om tijdig daarop te reageren. Vanuit het oogpunt van zorgvuldigheid had het college [appellante] opnieuw moeten horen.

JnB 2024, 766

ABRS, 24-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2996](#)

korpschef van politie.

Awb 6:22

PASSEREN VAN GEBREKEN. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank een juiste toepassing heeft gegeven aan artikel 6:22 van de Awb. Op grond van deze bepaling kan een nader gegeven motivering bij de beoordeling van een besluit worden betrokken. Dat is iets anders dan de 'ex tunc- en ex nunc-toetsing' waarop appellanten wijzen omdat het daarbij gaat over de vraag naar welk moment moet worden gekeken voor de stand van de feiten en het geldende recht die van belang is voor de bestreden besluiten. De door de korpschef nader gegeven motivering voor het intrekken van de toestemming is gebaseerd op de feiten en omstandigheden op het moment van de bestreden besluiten en de korpschef heeft geen nieuwe feiten aangevoerd. De rechtbank en de ABRS moeten bij de beoordeling van de beroepsgronden uitgaan van de feiten zoals die waren op het tijdstip van de bestreden besluiten.

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2024, 767

MK ABRS, 24-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2983](#)

college van burgemeester en wethouders van Sint-Michielsgestel.

Awb

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

NADEELCOMPENSATIE. PLANSCHADE. TAXATIE. DESKUNDIGHEID TAXATEUR. Gelet op de behoefte van de rechtspraak geeft de Afdeling de praktijk enige handvatten voor de wijze waarop een bestuursorgaan zich kan vergewissen van de deskundigheid van een te benoemen taxateur van onroerende zaken in planschadezaken en in andere nadeelcompensatiezaken.

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2024:3022](#).

Verder wordt verwezen naar de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Planschade".

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2024, 768

MK ABRS, 24-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3016](#)

college van burgemeester en wethouders van Oisterwijk.

Awb 5:37

INVORDERING LAST ONDER DWANGSOM. I.c. is het betoog dat het college ten onrechte een "preventieve herstelsanctie" heeft opgelegd in plaats van een "herstelsanctie tot het voorkomen van herhaling", een grond die [appellant] tegen de last onder dwangsom naar voren had kunnen brengen en het levert, wat daar verder van zij, geen uitzonderlijk geval op op grond waarvan [appellant] dat in deze procedure tegen de invorderingsbeschikking alsnog met succes naar voren kan brengen. Om met het betoog dat het verkeerde type dwangsom is opgelegd kans op succes te hebben, had [appellant] dat dus tegen het besluit tot het opleggen van de dwangsom moeten aanvoeren.

Zie in dit verband ook de uitspraak van de ABRS van dezelfde datum inzake nr.

[ECLI:NL:RVS:2024:3017](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2024, 769

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 18-07-2024, [ECLI:NL:RBNNE:2024:2781](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Het Hogeland, verweerder.

Omgevingswet (Ow) 5.34

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl)

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. OMGEVINGSPLANACTIVITEIT. SLOPEN.

Omgevingsvergunning omgevingsplanactiviteit voor het slopen van panden. I.c. doet zich geen weigeringsgrond voor met betrekking tot de verleende omgevingsvergunning voor de omgevingsplanactiviteit slopen. Hieruit volgt dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat, gelet op het imperatief, limitatieve stelsel de gevraagde omgevingsvergunning voor de omgevingsplanactiviteit slopen moest worden verleend. In hetgeen verzoeker heeft aangevoerd met betrekking tot het overgelegde sloopveiligheidsplan ziet de voorzieningenrechter geen grond voor het oordeel dat verweerder de omgevingsvergunning voor de omgevingsplanactiviteit (slopen), gelet op de te verwachten schade aan zijn woning inzake het balkon, had dienen te weigeren. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat geen van de in artikel 5.34 van de Ow vermelde grondslagen om vergunningsvoorschriften aan het bestreden besluit te verbinden zich in dit geval voordoen. Hierbij neemt de voorzieningenrechter in aanmerking dat het omgevingsplan geen koppeling maakt met het Bbl en dat hoofdstuk 7 van het Bbl geen zelfstandige grondslag geeft om Bbl gerelateerde vergunningsvoorschriften te verbinden aan andersoortige omgevingsvergunningen.

JnB 2024, 770

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 12-07-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:10835](#)

college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland, het college.

Omgevingswet 5.1 lid 2 aanhef en onder g

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 11.37 lid 1 aanhef en onder b

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. FLORA- en FAUNA. Omgevingsvergunning uitvoeren flora- en fauna-activiteiten als bedoeld in artikel 5.1, tweede lid, aanhef en onder g, van de Omgevingswet voor het opzettelijk vernielen of opzettelijk beschadigen van nesten, rustplaatsen en eieren van de zilvermeeuw en de kleine mantelmeeuw op terreinen van bedrijven in het havengebied van Rotterdam op grond van artikel 11.37, eerste lid, aanhef en onder b, van het Bal. Het verzoek om voorlopige voorziening wordt toegewezen, omdat het verzoek kennelijk gegrond is. De voorzieningenrechter heeft het besluit tot goedkeuring van het Faunabeheerplan bij uitspraak van 18-04-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:5598](#) reeds geschorst, omdat er twijfels bestaan over de deugdelijkheid van de motivering die daaraan ten grondslag ligt. De voorzieningenrechter ziet daarom geen aanleiding om te komen tot een andere belangenafweging dan die de voorzieningenrechter heeft gemaakt naar aanleiding van het verzoek tot schorsing van het goedkeuringsbesluit.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2024, 771

MK ABRS, 24-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3001](#)

college van burgemeester en wethouders van Oirschot.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Bestemmingsplan

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. BESTEMMINGSPLAN. BOSBEHEERPLAN. BESLUIT. I.c. wordt geoordeeld dat goedkeuring van het bosbeheerplan een besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb. De goedkeuring maakt kapwerkzaamheden mogelijk die zonder de goedkeuring verboden zijn zonder omgevingsvergunning. De goedkeuring is daarom gericht op rechtsgevolg.

[...] Bij brief van 8 maart 2021 heeft het college het door [appellant] ingediende "Bosbeheerplan 2020-2032" (hierna: het bosbeheerplan) goedgekeurd.

[...] 4.2. De rechtbank heeft ten onrechte geconcludeerd dat de goedkeuring van het bosbeheerplan van 8 april 2021 geen besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Uit artikel 14.4.1, aanhef en onder a, van de planregels, in samenhang gelezen met de artikelen 14.4.2, aanhef en onder a, en artikel 1, lid 110 van de planregels, volgt dat het bestemmingsplan het verwijderen van houtgewas verbiedt, tenzij er sprake is van normaal onderhoud, gebruik en beheer, in het kader van bos- en natuurbeheer. Onder normaal onderhoud wordt in het bestemmingsplan verstaan het reguliere onderhoud van bossen, waaronder het kappen van bomen ter uitvoering van een goedgekeurd bosbeheerplan. Door de goedkeuring vallen de werkzaamheden die plaatsvinden in het kader van de uitvoering van het bosbeheerplan onder normaal onderhoud, en is voor die kapwerkzaamheden geen omgevingsvergunning nodig. [appellant] mocht daardoor zonder omgevingsvergunning tot uitvoering van de in het bosbeheerplan genoemde kapwerkzaamheden overgaan. Zonder de goedkeuring zou [appellant] dat alleen zonder omgevingsvergunning hebben mogen doen als de kapwerkzaamheden anderszins vallen onder het normale onderhoud, gebruik of beheer. Zoals de Afdeling heeft overwogen in haar uitspraak van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2024:2881](#), is dat niet het geval. De goedkeuring maakt daarom kapwerkzaamheden mogelijk die zonder de goedkeuring verboden zijn zonder omgevingsvergunning. De goedkeuring is daarom gericht op rechtsgevolg. Dit betekent dat de brief van 8 maart 2021 een besluit bevat in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Gelet hierop heeft het college het door De Werkgroep daartegen gemaakte bezwaar ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard.

De verwijzing door het college naar de uitspraak van de Afdeling van 10 oktober 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3287](#), leidt niet tot een ander oordeel. Die uitspraak zag op een andere situatie. In die uitspraak ging het om een mededeling dat geen bezwaar bestond tegen de constructie van een dakopbouw. Die mededeling was niet gericht op rechtsgevolg, omdat de toestemming om de dakopbouw te bouwen volgde uit de eerder verleende omgevingsvergunning, en niet uit de mededeling. [...]

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht".

JnB 2024, 772

MK ABRS, 24-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3003](#)

college van burgemeester en wethouders van Oosterhout.

Algemene Plaatselijke Verordening gemeente Oosterhout 2022 (APV)

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. KAPPEN. WIJZIGING APV. PROCESBELANG.

Omgevingsvergunning kappen 21 bomen naast gemeentelijk monument met rieten dak. I.c. wordt geoordeeld dat op het moment van het nemen van het besluit op bezwaar de gewijzigde APV gold, met daarin uitsluitend nog een vergunningplicht voor het vellen van houtopstanden die op de bomenlijst staan. Hierdoor geldt voor de onderhavige bomen vanaf 21 juli 2023 geen omgevingsvergunningplicht op grond van de APV meer. Het college heeft ten onrechte geoordeeld dat de Milieuvereniging Oosterhout geen procesbelang meer had bij de uitkomst van de bezwaarprocedure die zij tegen de verleende omgevingsvergunning had ingesteld. Geen strijd met hogere regelgeving of algemene rechtsbeginselen. De inspraakverordening verplichtte niet om voorafgaand aan de wijziging van de APV inspraak te verlenen. In zoverre is van strijd met artikel 150 van de Gemeentewet evenmin gebleken. Artikel 6, eerste lid, aanhef en onder b, van het Verdrag van Aarhus is niet van toepassing op de wijziging van de APV. De wijziging van de APV kan niet als zodanig worden getoetst aan artikel 3.16 van de Interim omgevingsverordening Noord-Brabant.

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht".

JnB 2024, 773

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 22-07-2024,

[ECLI:NL:RBGEL:2024:4717](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Scherpenzeel, het college.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a, lid 1 onder c, 2.2 lid 1 onder h, 2.10, 2.12 lid 1 onder a onder 2

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. PADEL. Omgevingsvergunning tennisvereniging voor het aanleggen van drie padelbanen met reclame en lichtmasten. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is padel in dit geval een met het bestemmingsplan strijdige "lawaaisport". Aansluiting bij het algemene spraakgebruik. Het college had ook moeten beoordelen of hij voor die activiteit wilde afwijken van het bestemmingsplan. Als dat zo is, dan had het college ook de ruimtelijke aanvaardbaarheid van padel moeten beoordelen. Schorst het bestreden besluit.

JnB 2024, 774

Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 19-07-2024, [ECLI:NL:RBLIM:2024:4605](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Peel en Maas, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. STRIIDIG GEBRUIK. GELUIDSOVERLAST.

GELUIDSVOORSCHRIFT. Omgevingsvergunning verbouwen pand. De activiteiten die in de uitbreiding van het hoofdgebouw zullen plaatsvinden en waarvan de vennoten geluidsoverlast vrezen, hebben geen verband met de afwijking van het bestemmingsplan met de bestemmingen 'Verkeer' en 'Groen'. Om die reden kan geluid geen rol spelen bij de afweging van een goede ruimtelijke ordening. Het aan de verleende omgevingsvergunning verbonden geluidvoorschrift heeft geen betrekking op de wijze waarop de verbouwing wordt uitgevoerd en ook geen betrekking op de uitbreiding van het hoofdgebouw. Het geluidvoorschrift is opgenomen om de melding op grond van het Activiteitenbesluit milieubeheer goed te kunnen beoordelen. Het voorschrift is onvoldoende concreet en ontoereikend. Niettemin ziet de voorzieningenrechter geen reden om dit geluidvoorschrift te vernietigen, omdat vernietiging verzoekster in een slechtere positie zou brengen dan waarin ze nu is. De voorzieningenrechter is namelijk van oordeel dat er geen grondslag is om verweerder de opdracht te geven om een duidelijker voorschrift vast te stellen dat niet samenhangt met de gevraagde omgevingsvergunning, omdat de Wabo in die mogelijkheid niet voorziet.

JnB 2024, 775

Rechtbank Noord-Nederland, 31-05-2024, [ECLI:NL:RBNNE:2024:2745](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Groningen, het college.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II artikel 4 lid 1, artikel 5 lid 1

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. KRUIJEL. Omgevingsvergunning vergroten panden met een op- en aanbouw. De rechtbank overweegt dat uit vaste jurisprudentie van de Afdeling volgt dat ter bepaling of het aantal woningen gelijk blijft als bedoeld in artikel 5, eerste lid, van bijlage II bij het Bor, niet bij de feitelijke situatie maar bij de bebouwingsmogelijkheden die het bestemmingsplan biedt, aansluiting moet worden gezocht. Partijen verschillen van mening over de uitleg van het begrip 'bebouwingsmogelijkheden'. I.c. wordt geen aanleiding gezien om de uitleg van de bebouwingsmogelijkheden, zoals gegeven door de Afdeling in de uitspraak van 12-12-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4079](#) niet te volgen. Uit de term 'bebouwingsmogelijkheden' volgt niet dat hier enkel een absoluut maximum aantal woningen mee bedoeld wordt. Nu het college uitgegaan is van een te beperkte interpretatie van het begrip 'bebouwingsmogelijkheden', is het bestreden besluit op dit punt niet deugdelijk gemotiveerd.

JnB 2024, 776

MK ABRS, 24-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3000](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e, 2.14 lid 1

Besluit omgevingsrecht (hierna: Bor) 5.4 lid 1, 5.5 lid 4 aanhef en onder a

WABO-milieu. GELUID. Veranderingsvergunning. I.c. is terecht overwogen dat de tijdelijke verruiming van de geluidgrenswaarden onvoldoende is gemotiveerd. Verder is terecht overwogen dat het college op grond van artikel 5.5, vierde lid, aanhef en onder a, van het Bor voorschriften voor de monitoring van geluid aan de vergunning had moeten verbinden.

Besluit waarbij het college aan [appellante] een omgevingsvergunning verleend voor het veranderen van een inrichting als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo). [...]

8. [appellante] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de tijdelijke verruiming van de geluidgrenswaarden onvoldoende is gemotiveerd. Volgens haar heeft het college beoordelingsruimte en gelden voor een besluit tot het tijdelijk verruimen van de geluidgrenswaarden minder hoge eisen dan waarvan de rechtbank is uitgegaan. [...]

8.3. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de omstandigheid dat wordt voldaan aan de MTG-waarden niet zonder meer een verruiming van de geluidgrenswaarden rechtvaardigt. [appellante] stelt terecht dat het college beoordelingsruimte heeft, maar gelet op de tekst van artikel 2.14, eerste lid, van de Wabo, zoals weergegeven onder 8.1, dient aan een verruiming van de geluidgrenswaarden een motivering ten grondslag te liggen waarbij wordt ingegaan op het voorkomen van nadelige gevolgen voor het milieu of het zoveel mogelijk beperken van die gevolgen. Een dergelijke motivering ontbreekt hier. Verder moet het college in het kader van de vergunningverlening de in aanmerking komende beste beschikbare technieken in acht nemen. Zoals de rechtbank heeft overwogen, heeft het college alleen gesteld dat de inrichting voldoet aan de best beschikbare technieken (BBT). Een motivering van dat standpunt ontbreekt echter in het besluit van 6 juli 2020. De rechtbank heeft overwogen dat een overkapping één van deze technieken is. Anders dan [appellante] veronderstelt, heeft de rechtbank niet overwogen dat de overkapping als BBT-maatregel moet worden voorgeschreven. De rechtbank heeft verwezen naar BBT-conclusie 14. Onder e van die conclusie staat dat barrières zoals geluidswallen en gebouwen kunnen worden toegepast als lawaaibestrijding. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank hierop gewezen, zodat het college dit kan betrekken in de motivering van een nieuw te nemen besluit. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de tijdelijke verruiming van de geluidgrenswaarden onvoldoende is gemotiveerd.

Het betoog slaagt niet.

9. [appellante] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat op grond van artikel 5.5, vierde lid, van het Besluit omgevingsrecht (hierna: Bor), zoals dat gold ten tijde van belang, een controlevoorschrift aan het besluit van 6 juli 2020 had moeten worden verbonden. [...]

9.3. Voor het in werking zijn van de inrichting heeft het college geluidgrenswaarden aan de omgevingsvergunning verbonden. Aan de vergunning van 6 juli 2020 zijn geen controlevoorschriften verbonden. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het college op grond van artikel 5.5, vierde lid, aanhef en onder a, van het Bor voorschriften voor de monitoring van geluid aan de vergunning had moeten verbinden. Indien tijdens het monitoren een overschrijding van de gestelde geluidgrenswaarden wordt geconstateerd zullen aanvullende maatregelen moeten worden genomen. Omdat de rechtbank terecht heeft overwogen dat een controlevoorschrift had moeten worden

gesteld, slaagt het betoog van [appellante] niet. [...]

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 24-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3021](#);
- Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 19-07-2024, [ECLI:NL:RBLIM:2024:4600](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB 2024, 777

MK ABRS, 24-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2983](#)

college van burgemeester en wethouders van Sint-Michielsgestel.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. NADEELCOMPENSATIE. TAXATIE. DESKUNDIGHEID TAXATEUR. Gelet op de behoefte van de rechtspraak geeft de Afdeling de praktijk enige handvatten voor de wijze waarop een bestuursorgaan zich kan vergewissen van de deskundigheid van een te benoemen taxateur van onroerende zaken in planschadezaken en in andere nadeelcompensatiezaken.

14. [...] In deze zaak is in geschil of de opsteller van het taxatierapport van de SAOZ kan worden aangemerkt als een deskundige ter zake van het taxeren van de onroerende zaak waarvan [appellant sub 1] stelt dat deze als gevolg van de planologische wijziging in waarde is verminderd. [...]

15. De Afdeling ziet, gelet op de behoefte van de rechtspraak, aanleiding om voorafgaande aan de beantwoording van deze vraag in deze concrete zaak, enige algemene overwegingen te geven. Daarmee wordt beoogd de praktijk enige handvatten te bieden voor de wijze waarop een bestuursorgaan zich kan vergewissen van de deskundigheid van een te benoemen taxateur van onroerende zaken in planschadezaken en in andere nadeelcompensatiezaken.

16. Een bestuursorgaan mag in beginsel op voorhand uitgaan van de deskundigheid van een taxateur die in de juiste hoedanigheid volwaardig lid is van een relevante beroepsorganisatie. Een relevante beroepsorganisatie is: een organisatie met leden die beroepsmatig taxaties uitvoeren, ook in planschadezaken, voor het lidmaatschap eisen stelt aan opleiding en ervaring op het gebied van taxeren, vereist dat haar leden aantoonbaar hun taxatiekennis en -ervaring op peil houden en voorziet in tuchtrecht voor haar leden. Een taxateur is in de juiste hoedanigheid lid van een relevante beroepsorganisatie als uit het lidmaatschap volgt dat die taxateur beschikt over de kennis, kunde en ervaring die nodig is om de onroerende zaak in de voorliggende planschadezaak te taxeren. Het is mogelijk dat een taxateur die niet of niet in de juiste hoedanigheid lid is van een relevante beroepsorganisatie wel beschikt over de kennis, kunde en ervaring die nodig is om onroerende zaken in een voorliggende planschadezaak te taxeren. Zo kan een taxateur lid zijn van een relevante beroepsorganisatie, maar niet in de juiste hoedanigheid. Of een taxateur is weliswaar in de juiste hoedanigheid volwaardig lid van een beroepsorganisatie, maar deze organisatie voldoet niet aan alle voorwaarden om als relevant te worden aangemerkt. Als een bestuursorgaan het voornemen heeft om in een concrete planschadezaak een dergelijke taxateur te benoemen, dan ligt het in de rede dat het de te benoemen taxateur verzoekt een (eventueel aanvullende) deskundigheidsverklaring over te leggen. In een deskundigheidsverklaring motiveert een taxateur, voor zover het zijn deskundigheid betreft, waarom hij objectief gezien en controleerbaar kan worden aangemerkt als deskundige voor

het taxeren van een object als in de betreffende zaak aan de orde, door informatie te verstrekken over zijn eventuele lidmaatschappen van (relevante) beroepsorganisaties, in welke hoedanigheid hij daarvan lid is, (daaruit blijkende) relevante opleiding, gevolgde permanente educatie en ervaring met het taxeren van onroerende zaken in planschadezaken. Een deskundigheidsverklaring kan deel uitmaken van een verklaring van een adviseur (in dit geval: een taxateur) die informatie bevat op grond waarvan het bestuursorgaan zich kan vergewissen van de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de adviseur in de betreffende zaak (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 24 februari 2021 onder 48, [ECLI:NL:RVS:2021:374](#)).

Als een taxateur in de juiste hoedanigheid lid is van een relevante beroepsorganisatie, vermeldt het bestuursorgaan in de kennisgeving over de voorgenomen benoeming aan partijen als bedoeld in artikel 6.1.3.3, tweede lid, onder d, van het Bro het lidmaatschap van die relevante beroepsorganisatie en die hoedanigheid van de taxateur. In het andere geval voegt het bestuursorgaan de deskundigheidsverklaring van de te benoemen taxateur bij deze kennisgeving. Partijen hebben dan de mogelijkheid om zich voorafgaand aan het uitbrengen van een advies uit te laten over de deskundigheid van een aan te wijzen taxateur. Hierdoor kunnen procedures hierover worden voorkomen, dan wel kan al in een vroegtijdig stadium van de procedure duidelijkheid worden verkregen over de vraag of, en zo ja, waarom op dit punt is voldaan aan de vergewisplicht.

17. De Afdeling volgt [appellant sub 1] dus niet in zijn betoog dat een bestuursorgaan voor het uitvoeren van taxaties in een planschadezaak alleen een registertaxateur, ingeschreven bij het Nederlandse Register Vastgoed Taxateurs (NRVT), mag inschakelen. Uit het voorgaande volgt namelijk dat ook taxateurs die niet zijn ingeschreven bij de NRVT kunnen beschikken over de vereiste deskundigheid, mits het college zich hiervan heeft vergewist. Het is dan ook vervolgens de vraag of het college hier aan zijn vergewisplicht zoals hiervoor in 14 en 16 beschreven heeft voldaan [...]

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2024:3022](#).

Deze uitspraak is ook gesignaleerd onder het kopje "Schadevergoedingsrecht".

JnB 2024, 778

MK ABRS, 24-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3023](#)

college van burgemeester en wethouders van Ooststellingwerf.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1, 6.3 aanhef en onder a

PLANSCHADE. VOORZIENBAARHEID. Met voorzienbaarheid wordt in beginsel bedoeld op objectieve voorzienbaarheid, dat wil zeggen: voorzienbaarheid op basis van een concreet beleidsvoornemen dat openbaar is gemaakt. Niet vereist is dat het bewustzijn van het risico ook daadwerkelijk bij de koper aanwezig was. Indien geen sprake is van een openbaar gemaakt concreet beleidsvoornemen, dan is in beginsel geen sprake van voorzienbaarheid. Dat neemt niet weg dat specifieke persoonlijke omstandigheden, waardoor de koper feitelijk op de hoogte was van de komende planologische ontwikkeling en dus sprake was van subjectieve voorzienbaarheid, in voorkomende gevallen een rol kunnen spelen. I.c. is naar het oordeel van de Afdeling niet buiten twijfel dat appellante ten tijde van de aankoop van de onroerende zaak wist van het beleidsvoornemen.

[...] toetsingskader

9.2. De voorzienbaarheid van een planologische wijziging wordt beoordeeld aan de hand van het antwoord op de vraag of ten tijde van de investeringsbeslissing, bijvoorbeeld ten tijde van de aankoop van de desbetreffende onroerende zaak, voor een redelijk denkend en handelend koper aanleiding bestond om rekening te houden met de kans dat de planologische situatie ter plaatse in ongunstige zin zou veranderen.

Indien de planschade voorzienbaar is, blijft deze voor rekening van de koper, omdat hij in dat geval wordt geacht de mogelijkheid van verwezenlijking van de negatieve ontwikkeling ten tijde van de aankoop van de desbetreffende onroerende zaak te hebben aanvaard. Vergelijk in dit verband de overzichtsuitspraak van de Afdeling van 28 september 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:2582](#)).

9.3. Met voorzienbaarheid wordt in beginsel bedoeld op objectieve voorzienbaarheid, dat wil zeggen: voorzienbaarheid op basis van een concreet beleidsvoornemen dat openbaar is gemaakt. Niet vereist is dat het bewustzijn van het risico ook daadwerkelijk bij de koper aanwezig was. Indien geen sprake is van een openbaar gemaakt concreet beleidsvoornemen, dan is in beginsel geen sprake van voorzienbaarheid. Dat neemt niet weg dat specifieke persoonlijke omstandigheden, waardoor de koper feitelijk op de hoogte was van de komende planologische ontwikkeling en dus sprake was van subjectieve voorzienbaarheid, in voorkomende gevallen een rol kunnen spelen.

toepassing op dit geval

9.4. Uit de door [belanghebbende] overgelegde stukken blijkt dat het college op 11 mei 2011 en 25 september 2012 de beslissing heeft genomen in principe planologische medewerking te verlenen aan woningbouw op het perceel. Dit is een concreet beleidsvoornemen in de zin van de rechtspraak van de Afdeling. Uit de rechtspraak volgt dat voor het aannemen van voorzienbaarheid niet vereist is dat het beleidsvoornemen een formele status heeft. Zie bijvoorbeeld rechtsoverweging 5.23 van de hiervoor genoemde overzichtsuitspraak.

9.5. Om op grond van een concreet beleidsvoornemen voorzienbaarheid te kunnen aannemen, moet een redelijk denkend en handelend koper uit de openbaarmaking daarvan kunnen begrijpen op welk gebied dat beleidsvoornemen betrekking heeft, wat de zakelijke inhoud ervan is, en dat hij van de inhoud ervan kan kennisnemen. Vergelijk rechtsoverweging 5.26 van de overzichtsuitspraak. Niet in geschil is dat openbaarmaking van de beslissingen van 11 mei 2011 en 25 september 2012, als bedoeld in deze rechtsoverweging, ten tijde van de aankoop van de onroerende zaak door [appellante] op 23 februari 2016 niet had plaatsgevonden.

[...] 9.7. De Afdeling zal hierna antwoord geven op de vraag of de door [belanghebbende] bedoelde feiten en omstandigheden tot het oordeel leiden dat in dit geval sprake is van subjectieve voorzienbaarheid. [...]

[...] 9.12. Naar het oordeel van de Afdeling is, gelet op het voorgaande, niet buiten twijfel dat [appellante] ten tijde van de aankoop van de onroerende zaak wist van het beleidsvoornemen. Dat betekent dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat zij destijds rekening moest houden met de kans op woningbouw op het perceel en dat het college de aanvraag om tegemoetkoming in planschade had moeten afwijzen op de grond dat de door [appellante] geleden schade voorzienbaar was.

Het betoog slaagt. [...]

JnB 2024, 779

MK ABRS, 24-07-2022, [ECLI:NL:RVS:2024:3002](#)

college van burgemeester en wethouders van Bronckhorst.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. PLANVERGELIJKING. GEZONDHEIDSEFFECTEN. GEITENHOUDERIJEN.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in onder meer de uitspraken van 23-02-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:581](#) en 20-09-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3555](#), bevatten de VGO-rapporten geen algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten over de oorzaak van gezondheidsrisico's bij omwonenden van geitenhouderijen. Omdat alleen de objectief te verwachten gevolgen van het nieuwe planologische regime een rol spelen bij de planologische vergelijking, kunnen alleen de op de peildatum beschikbare algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten worden meegenomen. Verwijzing naar ABRS 29-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2228](#). De angst voor gezondheidsrisico's, hoezeer begrijpelijk ook, kan daarin niet worden meegenomen, zolang deze risico's niet objectief zijn vastgesteld op de toepasselijke peildatum. Bovendien dateert het merendeel van de genoemde VGO-rapporten van na de peildatum. Een koper kon op de peildatum geen rekening houden met eventuele latere kennis en informatie.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2024, 780

Conclusie raadsheer advocaat-generaal De Bock, 16-07-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1033](#)

Burgerlijk Wetboek (BW) 7:673e

Besluit loonbegrip vergoeding aanzegtermijn en transitievergoeding 2 lid 3

Regeling looncomponenten arbeidsduur

COMPENSATIE TRANSITIEVERGOEDING. Conclusie naar aanleiding van de vraag van de president van de Centrale Raad van Beroep aan raadsheer advocaat-generaal De Bock van 13 maart 2024.

10 Beantwoording van de vragen

10.1 De eerste vraag luidt: "Hoe moet artikel 2 derde lid, van het Besluit loonbegrip vergoeding aanzegtermijn en transitievergoeding bij de berekening van de wettelijke transitievergoeding worden uitgelegd en toegepast?"

10.2 Het antwoord op deze vraag is m.i. dat de bewoordingen 'verschuldigd in de twaalf maanden voorafgaand aan het einde van de arbeidsovereenkomst' in art. 2 lid 3 Besluit, zo moeten worden uitgelegd dat bepalend is het recht op provisie dat is ontstaan in de periode van twaalf maanden voorafgaand aan het einde van de arbeidsovereenkomst.

10.3 In het voorgaande ligt ook het antwoord besloten op de meeste deelvragen. Voor de berekening van de provisie moet m.i. niet gekeken worden naar de provisie die daadwerkelijk is uitbetaald (dan wel had moeten worden uitbetaald) in de periode van twaalf maanden voorafgaand aan het moment waarop de arbeidsovereenkomst eindigt. Het gaat om de provisie die betrekking heeft op de periode van twaalf maanden voorafgaand aan het moment waarop de arbeidsovereenkomst eindigt. Daarmee gaat het dan om het recht op provisie dat in die periode is ontstaan.

10.4 Er is m.i. geen derde berekeningsmethode.

10.5 Het antwoord op de laatste deelvraag, of er ruimte is voor een afwijkende berekening van de provisie in bijzondere gevallen, zoals in de onderhavige situatie waarin de onderneming die door de werkgever wordt gedreven eindigt, is in beginsel ontkennend. In navolging van de *Tibco*-beschikking moet worden aangenomen dat het de rechter niet vrijstaat om af te wijken van de berekeningswijze die volgt uit de wet en de daarop gebaseerde lagere regelgeving (Besluit en Regeling), tenzij onverkorte toepassing daarvan in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zou zijn (zie hoofdstuk 6).

10.6 Wanneer hiervan sprake is (het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zijn), valt in zijn algemeenheid niet te zeggen. De enkele omstandigheid dat sprake is van bedrijfsbeëindiging, zal daarvoor niet voldoende zijn, omdat dat geen bijzondere omstandigheid is, maar juist de situatie waarvoor de compensatieregeling is bedoeld (zie onder 3.8).

Bij deze conclusie heeft de CRvB een nieuwsbericht uitgebracht: [Conclusie raadsheer advocaat-generaal De Bock over berekening transitievergoeding](#).

Zie voorts het nieuwsbericht van de Raad van 13 maart 2024: [Centrale Raad van Beroep vraagt conclusie over compensatie van de transitievergoeding](#).

JnB 2024, 781

MK CRvB, 10-07-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1450](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Werkloosheidswet (WW)

Ziektewet (ZW)

Dagloonbesluit werknemersverzekeringen (Dagloonbesluit) 6, 12f

ZW. WW. DAGLOON. De Raad ziet geen aanleiding om te oordelen dat de artikelen 6 en 12f van het Dagloonbesluit in het geval van appellante in strijd komen met het evenredigheidsbeginsel en om die reden voor haar buiten toepassing zouden moeten worden gelaten.

4.2. Tussen partijen is niet in geschil dat appellante per 4 augustus 2020 recht heeft op een ZW-uitkering en per 25 september 2020 recht heeft op een WW-uitkering. Verder is niet in geschil dat de referentieperiode voor de berekening van het dagloon loopt van 1 juli 2019 tot en met 30 juni 2020 en dat toepassing van de artikelen 6 en 12f van het Dagloonbesluit leidt tot een dagloon van € 123,74. [...]

4.4.5. Ook bij appellante is, zoals de rechtbank heeft overwogen, het dagloonverlagende effect het gevolg van de omstandigheid dat zij haar arbeidsomvang direct aansluitend op de periode van onbetaald ouderschapsverlof met ingang van 15 april 2020 heeft teruggebracht van 40 naar 24 uren per week en daardoor minder is gaan verdienen. Dat appellante die keuze noodgedwongen heeft gemaakt op verzoek van de werkgever is niet gebleken. In de brief van de werkgever van 25 mei 2020 staat dat deze wijziging heeft plaatsgevonden met wederzijds goedvinden. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij feitelijk geen andere mogelijkheid had.

4.4.6. De regels in het Dagloonbesluit leiden vanwege wat hiervoor in 4.4.4 is overwogen niet tot een indirecte beperking van het recht op onbetaald ouderschapsverlof. Het opnemen van onbetaald ouderschapsverlof heeft immers geen effect op de hoogte van het dagloon, doordat de aangiftetijdvakken waarin als gevolg van het opnemen van het verlof minder verdiend wordt buiten beschouwing blijven. De verwijzing van appellante naar de uitspraak van de Raad van 19 april 2017 [...] leidt niet tot een ander oordeel. In die uitspraak ging het om een betrokkene die door het deelnemen aan een rechtmatige staking geen loon had ontvangen in een gedeelte van de referentieperiode. Omdat in het Dagloonbesluit destijds geen regeling was opgenomen die maakte dat het dagloon in dat geval werd berekend op basis van het loon voor of na die staking, oordeelde de Raad dat sprake was van een indirecte beperking van het stakingsrecht. De situatie van appellante is hiermee niet vergelijkbaar, omdat het hier van toepassing zijnde Dagloonbesluit een regeling bevat die erop is gericht om het ongewenste dagloonverlagende effect van verlof te voorkomen en daarvoor ook geschikt is.

4.5. Gelet op het voorgaande ziet de Raad geen aanleiding om te oordelen dat de artikelen 6 en 12f van het Dagloonbesluit in het geval van appellante in strijd komen met het evenredigheidsbeginsel en om die reden voor haar buiten toepassing zouden moeten worden gelaten. [...]

5. Het hoger beroep slaagt dus niet. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2024, 782

MK CRvB, 09-07-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1434](#)

dagelijks bestuur van de Intergemeentelijke sociale dienst Brunssum (ISDBOL).

Participatiewet (PW) 17, 53a, 54

PARTICIPATIEWET. WEIGERING HUISBEZOEK. CORONA. Appellant heeft aangevoerd dat hij een zwaarwegend belang had dat de weigering van het huisbezoek rechtvaardigde. Vanwege het in 2021 heersende coronavirus mocht op grond van de landelijk geldende coronamaatregelen ten tijde van het huisbezoek slechts één bezoeker per dag worden ontvangen. Voor zijn deur stonden echter twee medewerkers. Dit terwijl zijn zoontje, die een kwetsbare gezondheid heeft, toen thuis was. Appellant heeft de medewerkers bovendien laten weten dat hij bang was voor besmetting. Deze grond slaagt. Uit de medische geschiedenis volgt dat appellant voldoende reden had om beducht te zijn voor de mogelijke gevolgen van het Coronavirus voor zijn zoontje. Appellant had een zwaarwegend belang dat de weigering van het huisbezoek rechtvaardigde. Het dagelijks bestuur had de bijstand van appellant dan ook niet mogen intrekken op de grond dat appellant niet heeft meegewerkt aan het huisbezoek.

JnB 2024, 783

MK CRvB, 25-06-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1427](#)

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Participatiewet (PW) 35 lid 1

PARTICIPATIEWET. BIJZONDERE BIJSTAND VOOR EXTRA VERWARMINGSKOSTEN.

MEDISCHE NOODZAAK. Niet in geschil is dat de meerkosten zich in dit geval niet voordoen, dus bestond er geen recht op bijzondere bijstand voor die kosten. De keuze van appellante om haar woning niet extra te verwarmen is vanuit financieel oogpunt op zichzelf begrijpelijk, maar die keuze brengt mee dat zij in de gehele te beoordelen periode geen meerkosten had. De oorzaak of reden van het ontbreken van meerkosten is niet van betekenis voor de vraag of die kosten zich voordoen. De PW biedt geen grond voor het verlenen van warmtetoeslag voor niet bestaande verwarmingskosten.

4.3. Tussen partijen is alleen in geschil of het dagelijks bestuur, ondanks dat er in de te beoordelen periode geen meerkosten zijn gemaakt, de bijzondere bijstand toch had moeten toekennen omdat er een medische noodzaak bestond om de woning extra te verwarmen. Appellante voert in dit kader aan dat het college het gebrek aan meerkosten niet aan het bestreden besluit ten grondslag mocht leggen. Appellante heeft uit financiële noodzaak haar verbruik laag moeten houden, ten koste van haar gezondheid. Door haar vanwege het gebrek aan meerkosten geen bijzondere bijstand toe te kennen komt zij in een vicieuze cirkel terecht: zij kan geen meerkosten maken omdat zij geen bijzondere bijstand krijgt, terwijl zonder meerkosten zij geen aanspraak kan maken op bijzondere bijstand.

4.4. Deze beroepsgrond slaagt niet. Het is vaste rechtspraak van de Raad dat het recht op bijzondere bijstand alleen kan bestaan voor meerkosten die zich daadwerkelijk voordoen. [...] Niet in geschil is dat de meerkosten zich in dit geval niet voordoen, dus bestond er geen recht op bijzondere bijstand voor die kosten. De keuze van appellante om haar woning niet extra te verwarmen is vanuit financieel oogpunt op zichzelf begrijpelijk, maar die keuze brengt mee dat zij in de gehele te

beoordelen periode geen meerkosten had. De stelling van appellante dat de regelgeving zo uitpakt dat zij geen meerkosten heeft kunnen maken, maakt niet dat haar om die reden bijzondere bijstand moet worden toegekend. De oorzaak of reden van het ontbreken van meerkosten is niet van betekenis voor de vraag of die kosten zich voordoen. De PW biedt geen grond voor het verlenen van warmtetoeslag voor niet bestaande verwarmingskosten.

4.5. Appellante heeft verder aangevoerd dat nu haar over de periode 2014 tot en met 2019 warmtetoeslag is toegekend, zij er bij gelijkblijvende omstandigheden op had mogen vertrouwen dat deze tegemoetkoming vanaf 2020 zou worden voortgezet.

4.6. Deze beroepsgrond slaagt niet. [...]

4.7. Het hoger beroep slaagt dus niet. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2024, 784

MK CRvB, 17-07-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1430](#)

college van burgemeester en wethouders van Assen.

Jeugdwet (JW) 2.3 lid 1

Verordening maatschappelijke ondersteuning en jeugdhulp gemeente Assen 2016

Nadere regels maatschappelijke ondersteuning en jeugdhulp gemeente Assen 2020

Protocol Dyslexie Diagnostiek en Behandeling 2.0 van 1 mei 2013 (Protocol)

JEUGDWET. GEEN SPRAKE VAN ERNSTIGE ENKELVOUDIGE DYSLEXIE (EED). REGIONAAL INSTITUUT DYSLEXIE (RID). Het college heeft mogen concluderen dat geen sprake is van bijzondere omstandigheden op grond waarvan appellant in aanmerking moet worden gebracht voor behandeling van zijn dyslexie op grond van de Jeugdwet.

4.2. Tussen partijen is niet in geschil dat bij appellant geen EED is vastgesteld. Wat partijen verdeeld houdt, is of appellant desondanks in aanmerking moet worden gebracht voor jeugdhulp bestaande uit een dyslexiebehandeling. [...]

4.4. De omstandigheid dat het RID een gerichte dyslexiebehandeling voor appellant aanbeveelt leidt, anders dan appellant meent, niet tot de conclusie dat door het RID kennelijk wordt afgeweken van het Protocol. Zoals al uit het rapport van het RID blijkt, is een voorwaarde voor een behandeling die op grond van de Jeugdwet vergoed wordt dat – kort gezegd – sprake is van EED en komt appellant volgens de landelijke richtlijnen dus niet in aanmerking voor een vergoede behandeling in de zorg, aldus het RID. Zoals is uitgelegd in de in hoger beroep overgelegde verklaring van het RID kan ook minder ernstige dyslexie reden zijn voor behandeling. De Raad ziet in de feiten en omstandigheden van de onderhavige situatie geen aanleiding om een dergelijke behandeling toch onder het bereik van Jeugdwet te scharen en de kosten daarvan daarmee voor rekening van het college te brengen. Die zijn alsdan voor rekening van de ouders.

4.5. Het college heeft dan ook mogen concluderen dat geen sprake is van bijzondere omstandigheden op grond waarvan appellant in aanmerking moet worden gebracht voor behandeling van zijn dyslexie op grond van de Jeugdwet. Met de door het college geboden mogelijkheid om de begeleiding door KEI weer op te starten als de ondersteuning vanuit school onvoldoende blijkt te zijn, heeft het college voldaan aan de opdracht van artikel 2.3 van de Jeugdwet. [...]

6. Het hoger beroep slaagt dus niet. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Gemeentewet

JnB 2024, 785

MK ABRS, 24-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2993](#)

burgemeester van Amsterdam, verweerder.

Gemeentewet 173 lid 3

GEMEENTEWET. LICHT BEVELSBEVOEGDHEID. Sluiting bedrijfspand voor zes maanden na beschieting. Inherent aan de lichte bevelsbevoegdheid van artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet is dat een bevel van beperkte duur dient te zijn. I.c. wordt geoordeeld dat de sluiting van het bedrijfspand van [appellant] voor de duur van zes maanden geen bevel van beperkte duur is. De mogelijkheid die artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet als grondslag voor sluiting biedt, is gelet op de weergegeven geschiedenis van de totstandkoming van dat artikel beperkt. Dat bij vergelijkbare incidenten panden met gebruikmaking van bevoegdheden met een andere grondslag wel voor zes maanden gesloten kunnen worden, betekent niet dat artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet daarvoor ruimte biedt.

[...] Mocht de burgemeester het bedrijfspand voor zes maanden sluiten?

5. Artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet bepaalt dat de burgemeester bij verstoring van de openbare orde of bij ernstige vrees voor het ontstaan daarvan, bevoegd is om de bevelen te geven die noodzakelijk zijn te achten voor de handhaving van de openbare orde. Dit artikel heeft volgens de geschiedenis van de totstandkoming ervan betrekking op situaties waarin enerzijds geen overtreding van wettelijke voorschriften ter bewaring van de openbare orde plaatsvindt, terwijl anderzijds sprake is van een zodanige inbreuk op orde en rust, dat niet meer van een aanvaardbaar niveau daarvan kan worden gesproken (Kamerstukken I 1990/91, 19 403, nr. 64b, blz. 16-18). Daartegen moet kunnen worden opgetreden. De bepaling dient er toe de burgemeester ook in dergelijke gevallen bevoegd te verklaren tot handelen. Deze bevoegdheid heeft te gelden als 'lichte bevelsbevoegdheid'.

5.1. De burgemeester kan op basis van artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet niet naar willekeur maatregelen ter bewaring van de openbare orde nemen. Er moet zich een verstoring van die orde of ernstige vrees daarvoor voordoen en de bevelen moeten noodzakelijk zijn voor de handhaving van de openbare orde. Een verstoring van de openbare orde of ernstige vrees daarvoor kan worden veroorzaakt door uiteenlopende gebeurtenissen, die in de bepaling niet nader zijn omschreven. Welke inhoud en reikwijdte de bevelen mogen hebben, is in de bepaling evenmin nader omschreven. In artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet is aan de burgemeester een aanzienlijke beoordelingsruimte gelaten om te bepalen of de openbare orde is verstoord, dan wel ernstige vrees daarvoor bestaat en welke maatregelen daartegen moeten worden genomen. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling, waarin onder meer is vermeld dat de bepaling "is gericht op de voorkoming en bestrijding van allerlei ordeverstoringen" en "dat bevelen in zijn algemeenheid een meer ad-hoc-karakter dragen dan voorschriften", volgt dat de wetgever hiervoor bewust heeft

gekozen. Niettemin dient de burgemeester bij de uitleg en de aanwending van de in artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet neergelegde bevoegdheid rekening te houden met het feit dat de bevelen zeer beperkt voorzienbaar zijn en dat daardoor afbreuk kan worden gedaan aan de rechtszekerheid. Voorts mogen de bevelen niet van wettelijke voorschriften afwijken en moeten ze evenredig en subsidiair zijn. Vergelijk ook de uitspraak van de Afdeling van 20 mei 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1266](#), onder 6.1.

5.2. Zoals in de uitspraak van 24 maart 2021 onder 5.1 overwogen, is inherent aan de lichte bevelsbevoegdheid van artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet dat een bevel van beperkte duur dient te zijn, met dien verstande dat de burgemeester de duur van zo'n maatregel kan verlengen als na afloop van de termijn nog steeds wordt voldaan aan de vereisten van dat artikel. Naar het oordeel van de Afdeling is de sluiting van het bedrijfspand van [appellant] voor de duur van zes maanden geen bevel van beperkte duur. Dat de burgemeester zich bij een dergelijk ernstig incident genoodzaakt ziet in te grijpen, neemt niet weg dat de burgemeester daarbij gebonden is aan de reikwijdte van de bevoegdheden die hem ter beschikking staan. De burgemeester kan daarom niet worden gevolgd in zijn betoog dat het bedrijfspand van [appellant] voor zes maanden gesloten moet worden omdat hij panden waar zich vergelijkbare incidenten met geweld van buitenaf voordoen ook voor zes maanden sluit. Daargelaten dat het door de burgemeester opgestelde overzicht met sluitingen gebrekkig is omdat het bijvoorbeeld nalaat te vermelden op grond van welke bepaling het betreffende pand is gesloten en alle weergegeven besluiten strekken tot sluiting voor onbepaalde tijd, is de grondslag van de sluiting bepalend voor de mogelijkheid om een pand voor een bepaalde duur te sluiten. De mogelijkheid die artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet als grondslag voor sluiting biedt, is gelet op de hiervoor onder 5 en 5.1 weergegeven geschiedenis van de totstandkoming van dat artikel beperkt. Dat bij vergelijkbare incidenten panden met gebruikmaking van bevoegdheden met een andere grondslag wel voor zes maanden gesloten kunnen worden, betekent niet dat artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet daarvoor ruimte biedt. Het betoog slaagt. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2024, 786

MK Rechtbank Oost-Brabant, 19-07-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:3437](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Boxtel, het college.

Verordening van de gemeenteraad van de gemeente Boxtel houdende regels omtrent de huisvesting van arbeidsmigranten (Vha 2022)

HUISVESTING. ARBEIDSMIGRANTENHUISVESTINGSVERGUNNING.

Arbeidsmigrantenhuisvestingsvergunning voor de huisvesting van 400 arbeidsmigranten. De Vha 2022 is niet in strijd met hogere wetgeving: de Wet goed verhuurderschap, de Huisvestingswet, de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo), de Wet ruimtelijke ordening (Wro) en de Omgevingswet.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet open overheid

JnB 2024, 787

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 20-06-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:11387](#)

Zorgkantoor Zorg en Zekerheid, verweerder.

Wet open overheid 4.1, 5.5, 5.6

WOO. VERZOEK. Buiten behandeling stellen Woo-verzoek. I.c. wordt geoordeeld dat verweerder het verzoek ten onrechte niet als Woo-verzoek heeft aangemerkt. Artikel 4.1, zevende lid, in combinatie met artikel 5.5 en 5.6 van de Woo vormen een expliciete grondslag voor de verstrekking van informatie die betrekking heeft op een persoon. Hieruit volgt dat, anders dan op grond van de Wob, het feit dat geen openbaarmaking wordt nagestreefd nog niet maakt dat geen besluit op grond van de Woo kan worden genomen. Voor zover bij verweerder onduidelijkheid bestond over de vraag welke onderdelen van het verzoek op openbaarmaking van informatie dan wel op verstrekking van informatie zien, had het op zijn weg gelegen om hierover verduidelijking aan verzoekster te vragen. Het bestreden besluit is evident onrechtmatig.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2024, 788

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 19-07-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:11372](#)
minister van Asiel en Migratie.

Verordening (EU) Nr. 604/2013

DUBLINVERORDENING. België. Tussenuitspraak. De rechtbank is op grond van de beschikbare informatie van oordeel dat er sprake is van concrete aanwijzingen dat alleenstaande, meerderjarige, niet-kwetsbare mannelijke asielzoekers bij overdracht aan België een reëel risico lopen om langdurig verstoken te blijven van opvang en, daarmee, om buiten hun eigen wil en keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, waardoor zij niet kunnen voorzien in de belangrijkste basisbehoeften. Bij deze stand van zaken ligt het op de weg van verweerder om te motiveren dat ondanks deze concrete aanwijzingen ten aanzien van België nog altijd van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

De rechtbank is verder van oordeel dat zij – in afwijking van het arrest van het Hof van Justitie van 30 november 2023, [ECLI:EU:C:2023:934](#) – wél dient te beoordelen of een vreemdeling die in het kader van een Dublinoverdracht een reëel risico loopt op indirect refoulement. In het geval van eiser is er echter niet gebleken van een dergelijk risico.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2024, 789

MK ABRS, 24-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2979](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vb 2000 5.3 lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. De minister voldoet met zijn aangepaste werkwijze niet aan zijn informatieplicht bij het in bewaring stellen van vreemdelingen. De informatiefolder bevat niet de van toepassing zijnde juridische en feitelijke gronden van de bewaring.

Belangenafweging valt in dit geval uit in het voordeel van de minister. Ondanks dat de minister niet heeft voldaan aan de informatieplicht is de vreemdeling wel in staat gesteld tegen de vrijheidsbeneming rechtsmiddelen effectief uit te oefenen.

Als de minister zijn werkwijze niet aanpast, is niet uitgesloten dat de Afdeling daaraan op termijn in concrete zaken consequenties zal verbinden. De Afdeling acht een termijn van zes maanden, te rekenen vanaf het moment van deze uitspraak, hierbij richtinggevend.

Inleiding

1. In de uitspraak van 15 november 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4180](#), heeft de Afdeling overwogen dat de minister met de door hem gehanteerde werkwijze niet voldeed aan zijn informatieplicht uit artikel 5.3, eerste lid, derde zin, van het Vb 2000 bij het in bewaring stellen van vreemdelingen. De minister heeft zijn werkwijze gewijzigd, in die zin dat hij aan de vreemdeling die in bewaring wordt gesteld een informatiefolder verstrekt in een taal die de vreemdeling verstaat of waarvan

redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat. De Afdeling heeft de tekst van de Nederlandse versie van de informatiefolder op de website van de Dienst Terugkeer en Vertrek als bijlage aan deze uitspraak gehecht. Die bijlage maakt deel uit van deze uitspraak. In deze uitspraak toetst de Afdeling de aangepaste werkwijze van de minister. [...]

Voldoet de aangepaste werkwijze van de minister? [...]

3.2. De minister heeft ter zitting bij de rechtbank erkend dat in de informatiefolder slechts in het algemeen staat waarom de vreemdeling in bewaring is gesteld. Dat blijkt ook uit de Nederlandse versie van de informatiefolder op de website van de Dienst Terugkeer en Vertrek. Uit wat de Afdeling onder 3.1 heeft overwogen, volgt dat de informatiefolder om te voldoen aan de eisen die worden gesteld in artikel 5.3, eerste lid, derde zin, van het Vb 2000 onder andere een overzicht van de van toepassing zijnde feitelijke en juridische gronden moet bevatten. Voor de uitleg van de begrippen feitelijke en juridische gronden verwijst de Afdeling naar de uitspraken van 13 mei 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1528](#) en 25 maart 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:829](#). Daaruit volgt dat de juridische grond van de bewaring naar nationaal recht wordt aangeduid als de wettelijke grondslag. Voor de feitelijke gronden van de bewaring worden de bewoordingen 'zware en lichte gronden' gebruikt. De door de minister gehanteerde informatiefolder bevat deze informatie niet. Anders dan de minister betoogt, voldoet hij met het verstrekken van de informatiefolder daarom niet aan zijn informatieplicht. De rechtbank heeft terecht overwogen dat er sprake is van een gebrek. [...]

De belangenafweging

4.1. De rechtbank heeft na de vaststelling dat sprake is van een gebrek terecht een belangenafweging gemaakt. De minister klaagt terecht dat de rechtbank deze belangenafweging in zijn voordeel had moeten laten uitvallen. Daarvoor is het volgende van belang. De minister heeft de vreemdeling door middel van een volledig gemotiveerd schriftelijk besluit in bewaring gesteld. In de maatregel van bewaring staan de redenen voor de bewaring. Ook is aan de vreemdeling een informatiefolder, in een taal die hij verstaat, uitgereikt waarin de mogelijkheid van gratis rechtsbijstand en het instellen van rechtsmiddelen zijn vermeld. Bij het uitreiken van de maatregel is de vreemdeling weliswaar niet schriftelijk in een taal die hij verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat, op de hoogte gesteld van de redenen van de bewaring, maar dit betekent niet dat de vreemdeling niet wist waarom hij in bewaring is gesteld. Voorafgaand aan de bewaring is de vreemdeling (twee keer) met behulp van een tolk gehoord, waarbij is besproken waarom hij mogelijk in bewaring zal worden gesteld. De feitelijke en juridische gronden zijn weliswaar niet expliciet benoemd tijdens deze gehoren, maar zijn door middel van de gestelde vragen wel aan de orde gekomen. Verder heeft de minister een rechtsbijstandverlener voor de vreemdeling ingeschakeld, die ook aanwezig was tijdens het tweede gehoor. De rechtsbijstandverlener heeft een afschrift van de maatregel ontvangen en de vreemdeling heeft met de rechtsbijstandverlener dus de redenen van de bewaring kunnen bespreken. De rechtsbijstandverlener heeft vervolgens namens de vreemdeling beroep ingesteld tegen de maatregel. Ondanks dat de minister niet heeft voldaan aan de informatieplicht uit artikel 5.3, eerste lid, derde zin, van het Vb 2000 is de vreemdeling wel in staat gesteld tegen de vrijheidsbeneming rechtsmiddelen effectief uit te oefenen. [...]

Terugkoppeling aan de minister

5. Zoals de Afdeling onder 3.2 heeft overwogen, voldoet de minister met zijn aangepaste werkwijze niet aan de informatieplicht uit artikel 5.3, eerste lid, derde zin, van het Vb 2000. De Afdeling benadrukt dat het aan de minister is om zijn werkwijze in overeenstemming te brengen met de eisen uit artikel 5.3, eerste lid, derde zin, van het Vb 2000. Als de minister zijn werkwijze niet

aanpast, is niet uitgesloten dat de Afdeling daaraan op termijn in concrete zaken consequenties zal verbinden, bijvoorbeeld doordat aan het algemeen belang dat met de inbewaringstelling van de vreemdeling wordt gediend, minder gewicht zal worden toegekend in relatie tot het belang dat de vreemdeling heeft bij naleving van de informatieplicht. Niet aanvaardbaar is namelijk dat het structureel niet voldoen aan de informatieplicht steeds kan worden gepasseerd langs de weg van een belangenafweging. De Afdeling acht een termijn van zes maanden, te rekenen vanaf het moment van deze uitspraak, hierbij richtinggevend.

[Naar inhoudsopgave](#)